

Baronian

Persbericht

Jean Bedez

Au crépuscule des Dieux

33 rue de la Concorde
1050 Brussels

13.10-26.11.2022

Opening

Donderdag 13.10.2022
18 - 21uur

Jean Bedez

Au crépuscule des Dieux

Text geschreven door Catherine Mayeur

Sinds 2010 werkt Jean Bedez aan een cyclus van tekeningen, sculpturen en gravures die is ingedeeld in onderling verbonden reeksen. Deze reeksen zijn gewijd aan vormen die representatief zijn voor de politieke en religieuze machten, maar ook aan de geschiedenis van kennis door de eeuwen heen. Hoewel Bedez zijn motieven ontleent aan uiteenlopende registers sinds de oudheid – mythologieën en christelijke teksten, kunst en architectuur, astronomie, alchemie, wetenschappen en technieken, gebeurtenissen van vroeger en nu – fungeren zijn werken als allegorieën op de hedendaagse wereld.

De titel van deze tentoonstelling, *Godenschemering*, is al manifest op zich. De verwijzing naar de opera van Wagner suggereert een herstel van de vrede, of werkt op zijn minst als een betovering. De installatie begint uiterst precies met de moord op Cacus door Hercules, in lijn met zijn meest recente opus over het gevecht tussen de twee reuzen. Deze slotscène kondigt in haar aanpak echter al het thema verzoening aan. Het beeld van de gesculpteerde lichamen verenigt Eros en Thanatos, door de ambiguïteit van de houdingen, hun plaatsing voor het labyrint van Villa Kerylos, een opvoering die het idee van een hervonden sereniteit oproept. Kerylos verwijst immers naar Alcyon, een fabelachtige vogel en goed voorteken omdat Zeus medelijden voelde en hem een periode van rust gaf om zijn eieren uit te broeden in een nest op zee, blootgesteld aan de woeste golven en wind. Zijn veren werden gebruikt om liefdesdrankjes te brouwen of moesten lijken beschermen tegen buitensporige aftakeling... Het beroemde gebouw dat aan het einde van de 19de eeuw aan de Côte d'Azur werd opgetrokken, kreeg deze naam uiteraard omwille van de idyllische ligging, maar ook door de symbolische waarde. De villa, een heruitvinding van de antieke Griekse woning, op basis van archeologisch en artistiek onderzoek en intellectuele speculaties, bevat een mozaïek dat het gevecht tussen Theseus en de Minotaurus voorstelt, te midden van het doolhof dat als decor diende. Dat Jean Bedez deze referentie meteen uitkoos als belangrijk motief voor deze nieuwe reeks, blijkt bepalend voor de thematische opbouw die hij zal uitwerken. Met zijn erotisering en het spel van subtiele associaties kondigt de gevechtsscène aan dat het tijd is voor harmonie.

Het verhaal is vervolgens opgebouwd als een drieluik. In elke tekening zijn twee efenen met elkaar verbonden. Ze hebben hun wapens neergelegd. Hun confrontatie is thans een sport of een spel, waarna ze elkaar weer sereen ontmoeten, in gesprek en zelfs een omhelzing. Hun identiteit is onzeker, als om hun versmelting te beklemtonen. Het zijn bijna tweelingen, die soms dicht aanleunen bij androgynie, die de kracht van zachtheid en de mythe van oorspronkelijke eenheid lijken te vieren. De labyrinten waarmee ze zijn verbonden, verrijken de interpretatie en behoren nu toe aan de christelijke wereld van de gotische periode. Ten tijde van hun bouw, in de kathedralen van Chartres, Reims of Amiens, riepen ze bewust de labyrinten van de Minotaurus op, om Christus en Theseus, de overwinnaars van het kwaad, samen te brengen en bepaalde heidense rituelen te verzoenen met de opgelegde liturgische vormen, om zo zieltjes te winnen. Het labyrint werd het medium van een meditatieve inwijdingsreis die leidt tot vergeving en verzoening met zichzelf. Het staat voor het leven en voor kennis, vóór de verwerping ervan sinds het einde van de middeleeuwen. Vandaag is het populair in bepaalde denkstromingen en

wordt het gekoppeld aan het idee van persoonlijke ontwikkeling. De erfenis van deze configuratie is bijzonder rijk aan geschiedenis en iconen. Het contrast van zwart en wit bekrachtigt de tegengestelde waarden van de tekeningen van de kunstenaar.

Het labyrint van Sens is het decor van het beeld van Andromeda, de eerste vrouwelijke figuur in het corpus van Jean Bedez. Zij is gekoppeld aan het thema van de liefde ... Perseus' liefde voor haar schoonheid maakt zijn bevrijding en hun vereniging mogelijk. De ketens worden verbroken. Hercules is een van hun vele kinderen. De werken hebben altijd vele laagjes. Net zoals het motief van het labyrint heimelijk in een oudere tekening is verschenen, precies op het lichaam van de reus, zo verbindt het motief van het sterrenbeeld dat we in de verdeling van de moedervlekken zien en de huid van de prinses tot leven lijkt te brengen, haar met de hele cyclus. De details openbaren zich geleidelijk aan en tekenen een constellatie van richtingen. De naar de jonge vrouw gewende Minotaurus op het schilderij ernaast, verslagen en aangevreten door de eeuwen, lijkt triestig ontroerd door de verleiding van de schone. Hij rondt het verhaal af, onze eigen omzwerving doorheen het labyrint van narratieve mogelijkheden. Zou dit onze bedroefde blik kunnen zijn, op de belofte van geluk die Andromeda belichaamt? Op de illusie van een herstelde vrede?

De actualiteit bepaalt het iconografische systeem van Jean Bedez, ondanks de historische karakter van de gekozen referenties. Het vraagstuk van de representatie schuilt in de hedendaagse artistieke bespiegelingen, gevoed door talloze, uiteenlopende beelden uit de media, maar zonder iconologische gelaagdheid. Aan de basis van de inspiratie komen deze beelden, direct of elliptisch, ook terug in de procedurele verwerkingen. De samenvoeging van de elementen vloeit in de eerste plaats voort uit een geduldige digitale compositie die vervolgens wordt vertaald in een grafiettekening, het favoriete medium van de kunstenaar. Zo heeft hij het creatieve proces omgekeerd. In de westerse traditie geldt de tekening als totstandkoming van het werk, ongeacht de uiteindelijke vorm. Voor Jean Bedez wordt deze conceptuele techniek bij uitstek het voorwerp van een nauwgezette mimesis van het beeld dat mentaal en op het scherm wordt uitgewerkt. De academische suprematie die altijd aan de lijnkunst werd toegeschreven, wordt zo paradoxaal genoeg uit balans gebracht. De klassiek ogende stijl vraagt dan ook om een nadere lezing. De materiële bron van de beelden die werken en door de kunstenaar worden bewerkt, laat zich raden door de aanraking zelf, die soms doet denken aan de korrel van de film, en dan weer aan een pixel. De lange en nauwgezette retranscriptie is tenslotte allesbehalve normatief en dient de tijdsdichtheid van het project. Ze wordt stof tot nadenken, in haar moment van uitwerking of contemplatie. De mythologische, historische en kosmische tijden van de iconografische programma's worden verweven met die van methodische figuratieve bewerkingen en uiteindelijk die van de toeschouwer, meegezogen in een associatieve, meditatieve en fysieke omzwerving. De gevoelige bevatting van de werken, hun subjectieve en poëtische activering, zijn niet minder belangrijk dan hun politieke en filosofische interpretaties.

--

Jean Bedez (geboren in 1976 in Frankrijk) woont en werkt tussen Parijs en Marseille. Afgestudeerd aan de Ecole nationale supérieure des Beaux-Arts van Parijs in 2001, bleef hij tekenen en beeldhouwen leren, als assistent van kunstenaar Chen Zhen. Zijn werk was onlangs te zien in FRAC Corsica (2018), Abbaye St André, Centre d'Art Contemporain Meymac (2017), in The Drawing Now Paris (2017), in Palais de Tokyo, Parijs (2016), in het Musée des Arts décoratifs, Parijs (2016), in Albert Baronian Gallery, Brussel (2015), in de Suzanne Tarasieve Gallery Parijs (2014), de Biennale d'Art Contemporain du Havre (2012), in het FRAC Corsica en in het Musée des Beaux-Arts d'Ajaccio (2012), CRAC de Sète (2010).